

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **D. M.**, nar. X, státní příslušnost X
doručovací adresa: X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. OAM-1003/ZA-ZA11-VL13-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobce dle žalovaného nesvědčí o tom, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován nebo mu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Uvedl, že těžiště jeho obav souvisí s pronásledováním ze strany dotěrných věřitelů a doplnil, že jeho věřitelé spolupracují s tamní policií, která v jeho věci nepostupuje nestranně, a proto se žalobce nemůže dovolat s úspěchem ochrany u policejního orgánu. Namítl, že žalovaný se nijak nevěnoval interpretaci jeho výpovědi, konkrétní úvahy nijak nerozvinul, nijak se nezaobíral pozicí uzbecké policejní složky, potažmo existencí případného orgánu vnitřní kontroly. Napadené rozhodnutí tak nerozptyluje jeho obavy, že se žalobcem bude jednáno objektivně a spravedlivě, případně že v Uzbekistánu existuje orgán, u kterého by se v případě nesprávného postupu policie mohl dovolat ochrany. Podle žalobce jeho soukromý spor přerůstá v pravděpodobné pronásledování jeho osoby státem z důvodu profesní solidarity policistů s agresorem, který je taky policista. S ohledem na existenci výhrůžek před svým přesídlením i nyní neočekává, že by se případě jeho návratu situace zklidnila. Dále uvedl, že i když těžiště jeho azylového případu vychází ze soukromoprávního vztahu, to samotné nepostačuje k zamítnutí jeho žádosti a je nutné přihlížet k tomu, zda by mu jeho domovský stát poskytl v případě hrozící újmy ochranu „*před násilím ze strany otce bývalé partnerky*“.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, odkázal na obsah správního spisu s tím, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí. Uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce a z informací o zemi původu. Žalobní tvrzení podle žalovaného nemají oporu ve správním spise, žalobce nikdy netvrdil, že má obavy z pronásledování ze strany věřitelů, kteří spolupracují s policií a že se nemůže domoci policejní ochrany. S odkazem na Nejvyšší správní soud poukázal na to, že to byl právě žalobce, kdo svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu. Sám žalobce ve správním řízení uvedl, že se státní správou a policií v zemi původu neměl problémy. Svá tvrzení ani na pozdější výzvu nijak nedoplnil. Námitky žalobce označil žalovaný za účelové.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Žaloba není důvodná.
6. Součástí správního spisu jsou dvě vyjádření žalobce k důvodům, proč a jak přicestoval do ČR. Prvním je poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci něho žalobce uvedl, že je muslim, nemá politické přesvědčení. K cestě do ČR uvedl, že přicestoval přes Lotyšsko (měl lotyšské turistické vízum, z Uzbekistánu vycestoval 2. 12. 2019), dále přes Polsko, kam odcestoval krátce po příletu do Lotyšska a kde pracoval do 25. 8. 2021.

Jelikož se mu nepodařilo vyřídit si v Polsku pobyt a neměl tam známé ani stálé zaměstnání, odjel dále do ČR.

7. Druhým vyjádřením žalobce je protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v Uzbekistánu podnikal, prodával oblečení z Číny, jedna dodávka byla nekvalitní, nemohl ji prodat, ale půjčil si na ní 75.000 USD, z čehož mu vznikl dluh. Dodavatel mu peníze za dodávku nevrátil. Dluh mu vznikl ze smlouvy se splatností jeden rok u soukromé osoby, která půjčuje peníze. V Evropě chtěl vydělat na zaplacení, ale práci v Lotyšsku nesehnal a v Polsku byla špatně placená. Věřitel začal navštěvovat jeho rodinu a upomínat zaplacení. Rodina si vzala v bance půjčku 35.000 USD, stále zbývalo doplatit zbytek. Věřitel se dle vlastního tvrzení žalobce opakovaně dále dotazoval, kdy bude dluh splacen, nevyhrožoval. S rodinou je žalobce v kontaktu. V návratu do vlasti mu brání to, že nemá peníze na splacení dluhu a v Uzbekistánu jsou malé výdělků, dluh by neměl z čeho splatit. V ČR chce žít legálně, najít si práci a splatit dluh. Jeho rodina musela prodat dům, aby mohla dostat půjčku od banky. O mezinárodní ochranu požádal až v roce 2022, přestože v ČR je od srpna 2021, proto, že mu bylo uloženo vyhoštění, a žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat pobyt. Když zjistil, že mu k pobytu v ČR nestačí potvrzení o žádosti o pobyt v Polsku, dál to neřešil. Negoval problémy při vycestování, jiné než uvedené potíže, problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. Sdělil, že uvedl všechny důvody žádosti o mezinárodní ochranu, žádné listinné důkazy nedoložil.
8. Krajský soud předesílá, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
9. Žalovaný byl dále v rámci zjišťování skutkového stavu povinen opatřit si takové informace o zemi původu, z nichž bude možné posoudit, zda by žalobci v případě návratu do Uzbekistánu hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Této povinnosti žalovaný dle krajského soudu dostál.
10. Žalovaný krom azylového příběhu žalobce vycházel z informací o zemi původu, a to konkrétně z Centra informací o zemích původu a analýzu v oblasti migrace švédské Migrační rady ze 14. 12. 2020 „Uzbekistán – Migrace a návrat“ a z informace OAMP ze 8. 3. 2022 k Uzbekistánu „Bezpečnostní a politická situace v zemi“.
11. Ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je podstatné posouzení toho, zda byl žalobce ve vlasti nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Podle názoru soudu na případ žalobce toto ustanovení nedopadá, neboť sám žalobce žádné své politické aktivity ani pronásledování pro uplatňování politických práv ve svém vyjádření neuvedl. Podle soudu tak není naplněn důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu.

12. Další otázkou je, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, dle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. V kontextu tohoto ustanovení je rozhodující, zda jednání státní správy vůči žalobci naplňovalo podmínky citovaného ustanovení a zda žalobci může s přiměřenou pravděpodobností v budoucnosti hrozit pronásledování z téhož důvodu. Individuální příběh žalobce nezakládá soudu žádné důvody domnívat se, že by k tomu mohlo dojít. Sám žalobce totiž ve svém vyjádření jakékoliv pronásledování z uvedených důvodů neuvedl a z jeho výpovědi (a fakticky i z podané žaloby) vyplývá, že jeho azylový příběh je založen na existenci soukromoprávního sporu žalobce o zaplacení věřiteli.
14. Ve vztahu k humanitárnímu azylu nebo doplňkové ochraně, resp. hrozící vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a c) zákon o azylu žalobce ve správním řízení ani v žalobě žádné relevantní tvrzení nevznesl. Ve správním řízení nevznesl žádné relevantní tvrzení ve vztahu k doplňkové ochraně, resp. hrozící vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu žalobce ve správním řízení. Ve správním řízení jinými slovy neuváděl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že by mu hrozil trest smrti nebo mučení či nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest. Stejně tak netvrdil, že by mu hrozila vážná újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem nebo porušením mezinárodních závazků ČR. Nic takového netvrdí ani v žalobě.
15. Teprve v žalobě začal žalobce tvrdit, že mu hrozí v souvislosti se svým soukromoprávním sporem pronásledování ze strany policie, vč. nemožnosti dovolat se ochrany u orgánu vnitřní kontroly. Stejně jako žalovaný ve svém vyjádření i soud považuje tyto námitky za čistě účelové. Žalobce žádné pronásledování ani jeho hrozbu ze strany policie ve svém vyjádření netvrdil, naopak jasně uváděl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu snahy o legalizaci pobytu za účelem možnosti získat zaměstnání na území ČR. Žalobní tvrzení navíc nepodpořil žádnými důkazy o možnosti pronásledování v Uzbekistánu.
16. Pokud žalobce tvrdí, že se s možným pronásledováním ze strany policie a s nemožností dovolat se ochrany u orgánu vnitřní kontroly žalovaný nevyrovnal a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, pak je tato námitka lichá. Žalovaný správně uvedl, že je to pouze a jediné žalobce jako účastník řízení, kdo svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu. Jinými slovy pokud žalobce sám nevymezil svým tvrzením jako nutnou součást zjišťování skutkového stavu to, zda může být v souvislosti se svým soukromoprávním sporem pronásledován policií a že s ohledem na to, že jeho věřitel je taktéž policista (což mimochodem také netvrdil), se nemůže dovolat ochrany u orgánu vnitřní kontroly, pak nelze vyčítat žalovanému, že se těmito skutečnostmi nezabýval. Žalobou napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
17. Soud se dále shoduje se žalovaným v tom, že o účelovosti námitek žalobce svědčí i to, že svoji žádost podal až po více jak roce od vstupu na území ČR teprve v souvislosti se svým vyhoštěním. Nelze opomenout ani to, že v samotné žalobě žalobce formuluje své obavy

jednou z pronásledování agresorem, který je policistou, ve spolupráci s ostatními policisty, podruhé z násilí ze strany otce bývalé partnerky.

18. Jednotlivá vyjádření žalobce se nedrží jediné dějové linie, jsou vnitřně rozporná mezi správním a soudním řízením, nekonzistentní a nevěrohodná a soud v nich neshledal ani minimální pravděpodobnosti, že by mohlo dojít k žalobcem tvrzenému pronásledování v Uzbekistánu.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce